

cher ikke forskelsbehandles, og at kvinder uden hindringer kan deltage på lige fod i arbejdslivet.

Vi savner løftet om en reform af efterlønnen, der reserverer den til dem, der har behov for at trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet før pensionsalderen.

Vi savner løftet om en reform af pensionssystemet, der sikrer, at de, der endnu ikke vil trække sig tilbage, har mulighed for at udskyde det.

Vi savner løftet om en reform af ydelse til ældre, der sikrer større tillæg til ældre, der kun har folkepensionen, og som giver større eget råderum og mindre formynderi.

Vi savner løftet om regeringens insisteren på, at den offentlige gæld skal halveres inden 2010.

Vi står fra radikal side bag det rum til offentlig vækst, som blev fastlagt i 2010-målsætningen. Men vi står ikke bag et ufleksibelt skattestop, der som stivnet husblas har lagt sig ned over de offentlige finanser. Det er politisk ansvarsforflygtigelse.

Det er også reelt en markant undervurdering af evnen og viljen til at løfte ansvaret i landets kommunalbestyrelser og amtsråd. Her kan man ikke længere disponere frit over den ret til skatteudskrivning, der er grundlaget for et meningsfyldt lokalt demokrati, hvor man ikke bare er statens vicevært.

Kl. 14.20

Vi tiltror skam socialministeren socialt sindelag, men desværre ser vi ikke en regering, som vil handle i forhold til fremtidens velfærdssamfund. Det, vi får, er regeringens bogholderi i forhold til de løfter, som den har holdt: Vi ønsker os, at regeringen løfter øjnene fra bogholderiet og giver revisoren fri et øjeblik.

Det er fremtidens sociale balancer, der står på spil. Det løses ikke af statsministerens opfordring til at få flere børn. Det skal løses politisk. Det skal ikke løses gennem besparelser på børnecheck og flerbørnsydelse.

I dag har vi talt om fattige børn. Det har vi gjort, og vi har gjort det rigtigt. Men derudover er det et særskilt problem, hvis samfundet ikke afdrager den børnegæld, som den offentlige gæld udgør i dag. Hvis man regner det ud pr. hoved, skylder hvert barn under 18 år faktisk 0,5 mio. kr. Den skal afdrages, så vi kan have en holdbar velfærd – ikke kun mere eller mindre erkendt af regeringsordførerne i debatten i dag, men også for fremtiden.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL): Da Enhedslistens ordfører desværre blev nødt til at forlade salen for at gå til samråd et andet sted i det her hus, skal jeg fremføre følgende:

Mange kommuner har så dårlig økonomi, at de har svært ved at overholde lovgivningen, senest Morsø Kommune, der ikke udfører et ordentligt tilsyn med puljeinstitutionerne. Den dårlige økonomi fører til udstødning af borgere.

For nylig foreslog kommunerne i Det Skæve Danmark, at staten hjælper med at rive gamle landejendomme ned for at forhindre folk på overførselsindkomst i at flytte til deres kommuner. Imens går hjemløse rundt i storbyens gader. Storbymunicipaliteterne skal skaffe boliger, men det er svært, og det bliver endnu sværere, hvis regeringen kommer igennem med, at velhavende kan købe almennyttige lejligheder, for så bliver der endnu færre lejligheder at henvise hjemløse til. Og når man er hjemløs, følger der desværre ofte tunge, sociale problemer med.

Enhedslisten vil meget gerne have nogle helt konkrete billeder på menneskers hverdag frem i debatten. Er det f.eks. rimeligt, at mennesker i rige Danmark ikke har penge til nye sko, tøj og sund mad?

For alt for mange sætter økonomien stop for at invitere gæster, holde børnefødselsdag, deltage i fællesaktiviteter, eller de skal sidde og sortere imellem, hvilke foreninger de kan være medlem af, fordi der ikke er råd til det hele. I deres hverdag kan det være svært at deltage i den demokratiske debat, fordi aviser, tv og computer ikke er inden for økonomisk rækkevidde. Det er vilkårligt, der gør det svært at være arbejdssøgende.

Er det rimeligt, at mennesker i dagens Danmark – spørger jeg igen – ikke har råd til nye sko, tøj og sund mad? Vi mener det ikke.

Ligeledes er boligen helt central for menneskers velfærd. En ting er, om boligen er fugtig og lille, eller om den er topmoderne. Noget helt andet er, hvor den er placeret. Tidligere har vi i Danmark haft tradition for, at mennesker med meget forskellig indkomst boede i de samme kvarterer og børnene gik i de samme skoler.

Det betød, at der var mulighed for, at de med flere ressourcer kunne hive dem med mindre ressourcer op. Desværre er tendensen den modsatte i dag. Den almene sektor er ikke attraktiv nok for mennesker med økonomiske ressourcer, og de velhavende kommuner bygger ikke almennyttige boliger.

Kommunerne blev med kommuneaftalen for 2003 lovet en udviklingsreform med virkning